

Ca un balsam adórme cumplita mea durere;
 Dar când se redeşteptă, ca şerpele lovit,
 Ea îmi sfăşie peptul plăpënd mult măi cumplit.
 Lăsaţi-mă în pace, lăsaţi-mă să plâng,
 Şi dor, şi chin, şi gemet, în peptu'mă se le strîng.
 Ađi nu măi e putinţă să aflu vindecare
 D'asemenea durere, de cruntele eă ghiare,
 Decăt atunci când bradul, lovit de asprul vënd,
 Va suspina ca cobeă pe tristul meă mormënd!

.....
 Dar' cine se esprime durerea fără nume,
 Ce am simţit atuncea, când am vëndut în lume,
 Că viaţa e o scenă, în care joc' mereu
 Comedianţi cu nume de *Bine* şi de *Rău*,
 Şi unde cel din urmă victoria repórtă,
 Căci ast-fel o voesce nestrămutata sórtă!
 Acele mară cuvinte, ce lumea cãrmuesc,
 Şcită óre ce sunt ele?—Şcită voi ce preţuesc?—
Virtutea e o mască;—morală, o himeră;
Credinţa e sclăvie; religia, viperă!
 Vëndut'am mersul lumeă, vai! şi am înţelesă,
 Că ea se mişcă număi din crudul interesă.
 Un deă adórá lumea şi *lui* mereu se 'nchină
 Şi îngeră din cerură şi ómenă din tină.
 Din pântecu'ă se naşce acel sublim amor
 De patrie, de sânge, de legă, de creator.
Lui toţi i se închină: martirul şi eroul,
 Soţia, confidenta, părintele şi fiul.
 Acesta-e *Egoismul, unicul Dumnezeu,*
Ce lumea o guverná etern cu suflul seú!"